

PRZEPISY WYKONAWCZE

do ustawy z dnia 29-go maja 1920 r. „o tymczasowych emeryturach wojskowych”, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Na zasadzie art. 6-go ustawy z dnia 29-go maja 1920 roku „o tymczasowych emeryturach wojskowych” (Dz. Ustaw № 47 poz. 286), zarządza się co następuje:

I.

Do art. 1-go. Ustawa o tymczasowych emeryturach wojskowych (Dz. Ustaw № 47 z dnia 16.VI 1920 r. pozycja 286) dotyczy tych wojskowych, których przeniesienie w stały stan spoczynku w Wojsku Polskiem nastąpi po dniu 16 czerwca 1920 roku.

Za przeniesienie w stały stan spoczynku w myśl powyższej ustawy uważać należy zwolnienie ze służby w Wojsku Polskiem połączone z przyznaniem praw do emerytury.

Emerytury wojskowe wypłacać należy we wszystkich wypadkach wyłącznie za czas od chwili przeniesienia w stały stan spoczynku na zasadzie wspomnianej ustawy, licząc jednak nie wcześniej jak od 1-go lipca 1920 r. z potrąceniem ewentualnie otrzymanych po tym terminie zaliczek na przypadającą emeryturę.

Za normy emerytalne b. państw zaborczych uważać należy w rozumieniu niniejszej ustawy:

- a) dla wojskowych b. państwa austro-węgierskiego ustawy z dnia 27-go grudnia 1875 go roku i węg. art. ustaw LI z roku 1875

- uzupełnione najwyższą decyzją z dnia 13.IV 1909 r. rozporządzeniem okólnikowem z dnia 15.IV 1909 r. prez. № 5825, rozporządzeniem cesarskiem Dz. ustaw państwowych № 361 z dnia 9-go czerwca 1915 r. i № 362 z dnia 10-go grudnia 1915 roku.
- b) dla wojskowych b. państwa rosyjskiego:
 - 1) zbiór rozporządzeń wojskowych z 1869 roku uzupełniony przez ustawy z roku 1907-go i 1912-go zatwierdzony 29-go czerwca 1915-go roku (księga VIII, wydanie III);
 - 2) Tom III Zbiór Praw rozdział 7 według uzupełnienia 1912 r.
 - c) dla wojskowych b. państwa niemieckiego:
 - 1) ustawa o pensjonowaniu oficerów, włącznie oficerów sanitarnych armji niemieckiej, cesarskiej marynarki i cesarskich wojsk kolonialnych z dn. 31-go maja 1906 roku Dz. Ustaw Rzeszy Niemieckiej z roku 1906-go stronica 565;
 - 2) ustawa o zaopatrzeniu wojskowych niższych stopni armji niemieckiej, cesarskiej marynarki i cesarskich wojsk kolonialnych z dn. 31-go maja 1906 roku Dz. Ustaw Rzeszy Niemieckiej z 1906-go roku str. 593;
 - 3) ustawa dla urzędników Rzeszy Niemieckiej z dnia 31-go marca 1873 r. zmieniona ustawą z dnia 17-go maja 1907 r.

W rozumieniu niniejszej ustawy obliczać należy służbę w Wojsku Polskiem od 1-go listopada 1918 r.

Do czasu służby zalicza się wyłącznie służbę czynną.

Nie zalicza się przy tem czasu urlopów bez czynnych poborów, czasu trwania dezercji lub odbywanie kary pozbawienia wolności na mocy wyroku sądowego.

Za wymagany w punkcie 1 art. 1 ustawy okres 6-ciu miesięcy służby w Wojsku Polskiem uważać należy faktycznie w Wojsku Polskiem przesłużony czas 6-ciu miesięcy kalendarzowych.

Za niezdolnych do służby wojskowej z powodu służby w Wojsku Polskiem uważani będą w myśl niniejszej ustawy tylko ci, u których niezdolność ta stwierdzoną zostanie zgodnie z postanowieniami obowiązujących przepisów superrewizyjnych dla Wojska Polskiego.

II.

Do art. 2-go.

- a) czas służby w armjach b. państw zaborczych oblicza się w myśl ustaw b. państw zaborczych wymienionych pod 1 do art. 1-go;
- b) u oficerów i równorzędnych wymiar przyznanej emerytury ulega zmianie w ten sam sposób w jaki pobory w służbie czynnej danego rzeczywistego stopnia zmienione zostaną.

Celem uregulowania współdziałania Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Skarbu odbywać się będą w miarę potrzeby posiedzenia odnośnej komisji ze współdziałaniem delegata Ministerstwa Skarbu.

Na podstawie orzeczeń komisji sporządza Ministerstwo Spraw Wojskowych wykazy osób, którym przyznano emeryturę. Jeden egzemplarz takiego wykazu, zatwierdzony przez Ministra Spraw Wojskowych, pozostaje w Ministerstwie Spraw Wojskowych, drugi zaś przesyła się do Ministerstwa Skarbu celem zarządzeń kasowych.

Za stopień rzeczywisty uważa się u oficerów stopień ustalony w myśl ustawy z dnia 2-go sierpnia 1919 r. o ustaleniu starszeństwa i nadaniu stopni oficerskich w Wojsku Polskiem (Dz. Praw z dnia 14-go sierpnia 1919 r. № 65, pozycja 399).

III.

Do art. 4-go. Zezwolenia na pobyt za granicami Państwa Polskiego udziela Ministerstwo Spraw Wojskowych.

Warszawa, dnia 1 lipca 1920 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski

Minister Spraw Wojskowych:

w z. Sosnkowski
